

Posledný spis kráľov

Tanya Elen

Posledný spis kráľov

Tanya Elen

I.

„Ding-ding!“ ozvalo sa zvonenie. Celá hala ožila a všade sa niesol krik fanúšikov, ktorí netrepežlivo čakali na zápas. Aj keď víťazka v ženskom boxe bola viac než jasná, každým zápasom boli jej rivalky lepšie, obratnejšie a stav sa mohol kedykoľvek otočiť. Hlavne to bolo asi to jediné, čím toto stredne veľké mesto žilo. Doba bola ťažká a pozrieť si takúto šou naživo pomohlo aspoň na chvíľu zabudnúť na reálne problémy. Silné svetlo z reflektorov bolo namierené na ring, v ktorom bojovali dve mladé ženy. Na sebe mali divoké oblečenie, ktoré malo pridávať na hrôze, alebo iba upútať pozornosť. Proti sebe stáli blondína a červenovláška. Blondína bola trochu chudšia, vlasy mala v cope a na sebe tielko a sukňu v ružovej a zlatej farbe, ktoré pripomínali uniformu roztlieskavačky. Na tvári mala výrazný mejkap, sýtoružové pery a zlaté očné tiene s trochou ružovej. Jej súperka vyzerala celkom inak. Jej postava bola o čosi silnejšia a svalnatejšia, ale zároveň pôsobila veľmi žensky. Mala kratšie červené vlasy po pleciah a ofinu, na ústach tmavší červený rúž a oči mala dymovo čierne. Hrud' jej s'ahoval kožený top bez rukávov červenočiernej farby a lesklé nohavice rovnakého štýlu. Po odbití zvona sa blondína rozbehla za červenovláškou. Tá stála na okraji ringu. Chcela jej uštediť prvý zásah, ale červenovláška sa jej vyhla. Urobila to znova a znova. Jej rýchle a vrtké pohyby dávali blondíne zabráť. Publikum nespokojne kričalo. Chcelo vidieť údery a súboj, nie iba naháňačku. Červenovláška však vedela, čo robí. Pozorne sledovala svoju súperku. Poznala jej slabé stránky a jedna z nich bola vytrvalosť. Aj keď sa v boji už celkom zlepšila, stále mala na čom pracovať. Okrem toho, nemala chuť dostať jej ľavý hák. Poznala aj svoje slabé stránky a zvlášť na tie si dávala pozor. Samozrejme, nikdy to na sebe nedávala vedieť. Byť najlepšia bol predsa pocit na nezaplatenie, aj keď súperila so svojou kamarátkou. Aj keď výdrž blondínky bola už lepšia, na ňu to ešte nestačilo. Trénovala omnoho dlhšie ako ona. Dá sa povedať, že od detstva. Takú kondíciu si ťažko len tak získať. Červenovláška na nej bádala už slabšiu pozornosť a reflexy, ako na ňu neprestajne útočila. Aj keď blondína vedela, že tento súboj nevyhrá, nemohla sa predsa nechať zahanbiť. Navyše, postupne sa rozrastala komunita jej fanúšikov. Nemohla ich predsa sklamať. Rada si čítala popisy a komentáre k fotkám, ktoré dávali na sociálne siete. Mali ju radi a pre ňu to bolo rovnako cenné, ako jej mizerný plat. Červenovláška už začínala mať dosť. Dostala zopár rán a dosť to bolelo, keďže boľáčky zo

včera ešte stále bolo cítiť. Blondína sa už pomaly prestávala sústrediť. Asi toho už mala tiež dosť. Rozzúrila sa, rozbehla sa a udrela. Súperka sa hneď otočila a v momente vrazila protiúder do brucha. Blondíne to vyrazilo dych. Pár sekúnd bola mimo a vtedy dostala ďalší a ďalší úder. Padla na zem. Už nebola schopná vstať. Prišiel k nej rozhodca a začal odpočítavať. Dievča nevstávalo. Keď zaznelo číslo desať, chytil červenovláskinu ruku a zdvihol ju hore.

– Máme víťazku dnešného turnaja!

Z publika sa ozývalo jej meno: „Tara! Tara! Tara!“ Na jej tvári bolo vidieť hrdosť a spokojnosť. Tento pocit nikdy neomrzí. Dopraje ho nabudúce aj iným, len sa ešte trochu budú musieť zlepšiť. A, hlavne, nemala chuť nechať sa dnes večer zmlátiť, spravila to včera a sotva zaspala. Prišla jej asistentka a zavesila na ňu krvavo červený plášť so zlatým nápisom jej mena. Ktosi jej do ringu hodil kyticu červených ruží. Vždy ju to potešilo. Aspoň od niekoho dostane čerstvé kvety. Zdvihla ju nad hlavu.

– Na víťazstvo! – zakričala. Uklonila sa a zamávala. Blondína sedela na zemi a cez seba mala prehodený svoj ružový plášť. Lial sa z nej pot. Akosi už nevládala vstať. Tara k nej prišla a podala jej ruku.

– No tak, aspoň na fotku, vyzeráš dobre, – povedala Tara.

Blondína sa jej chytila a vstala. Držali sa okolo pliec a ľudia si ich fotili. Usmievali sa. Toto im obom dávalo silu. Po chvíli sa otočili a spoločne odkráčali z ringu smerom do šatne. Moderátor medzitým ešte vyhlasoval nejakú súťaž a pozýval ľudí na ďalší zápas.

– Dnes si ma nešetrila, – povedala blondína.

– Sima, život je boj. Iní ťa šetriť nebudú len preto, že máš peknú uniformu. Pamätaj si to. Ale bola si dobrá, musím uznať. –

Vošli spolu do šatne plnej malých kovových skriniek a ostrého bieleho svetla.

– Tara, – ozvala sa k nej ďalšia kamoška, ktorá ich tam čakala s proteínovými nápojmi, – to si dnes zabila! Vôbec si sa s tým nebabrala.

– Imidž nie je všetko! A nemám náladu na dlhé a únavné zápasy. Som unavená a bolí ma celé telo, – vzala si od nej fľašu s nápojom a napila sa, – toto som potrebovala. Díky, Mary, – povedala Tara.

– Nie je problém, idem do kuchyne. Vy dve si oddýchnite. Vyzeráte dosť zničené, – povedala Mary a odišla.

– Myslíš si, že ja mám náladu prehrávať? – povedala Sima.

– Minule to bolo len o vlások, – reagovala Tara.

– Ale vyhrala si, – vravela Sima.

Tara si sadla na lavičku, napila sa a odpočívala. Sima podišla k zrkadlu a nervózne si zotierala mejkap z tváre. Dala do toho zápasu všetko a nič z toho.

– Sprostý nezmývateľný mejkap! – vyzúrila sa Sima a hodila plastovú fľašu s odličovačom na zem.

– To rozchodíš, – povedala jej Tara.

– Viem, že je to bojový šport, ale... bolí to, fakt to bolí. A, navyše, s tebou mám iba samé prehry, – sadla si oproti nej.

– Ja viem, všetky nás to bolí. Ale inak z teba profesionálka nebude. Uvidíš, onedlho budeš na mojej úrovni a ktovie, nebudem mať svoj deň a víťazstvo bude tvoje. Aj napriek tomu ťa tvoji fanúšikovia zbožňujú. Videla som transparenty.

– Som tu dlhšie ako ty, ale... pozri sa na mňa.

– Ja som sa bojovému športu venovala už dávno, ty len teraz. Chce to len trénovať a trénovať.

– Trénujeme ťažko každý deň! – povedala nervózne.

– Trpezlivosť, hej? A dost' rečí, pôjdem si dať sprchu a idem oddychovať, mám už toho dost'.

– A čo mám povedať ja?

– Sima, pokoj, rozvaha, všetko začína v hlave. A máš pekný úbor, sekne ti. Výzor je časť slávy, – usmiala sa na ňu Tara.

– Čo to bolo? Nemohli ste tam byť trochu dlhšie?

Do šatne vošiel nižší fúzatý chlapík v obleku. Mal vážny výraz obchodníka a smelosť v hlase, ktorá dokázala presvedčiť každého, aj keby tvrdil, že hranolčky sú najzdravšie jedlo na svete. Vďaka nemu celý biznis so ženským boxom fungoval.

– Pán Milo, – povedala Tara, – včera zápas, dnes zápas, nemala som chuť, jasné? Trochu to prestriedajte!

Chlapík jej začal vysvetľovať: – Tari, veď vieš, že by som rád, ale nemám toľko bojovníčok. Mnohé z vás nie sú na verejný zápas pripravené. Ale pracujem na tom, prídu nejaké nové, čo už niečo vedia.

– Okej, nech bude sranda, – povedala Tara.

– Och, Simonka... dobrý výkon, naozaj si sa snažila, – povedal a odišiel.

- Daj sa vypchat'... – povedala Sima znechutene.
- Ignoruj ho, veď vieš, že za všetkým vidí len čísla.
- Jasné a my sa tu mlátíme iba za strechu nad hlavou a potraviny.

Tara sa po sprche pobrala do svojej izby. Iba nedávno dostala vlastnú. Nebola veľmi veľká, ale žilo sa v nej dobre. Bola na vrchu niekoľko poschodovej budovy s výhľadom na mesto. Mala mäkkú posteľ s dobrým matracom a nažltlo namaľované steny, medzi ktorými sa aspoň trochu cítila ako doma. Plus drevená skriňa a stolík so zrkadlom. Všetky boxerky bývali v tejto budove. Kedysi to bola priemyselná stavba pri nákladnej železničnej stanici. Tak aj svoj domov volali. Stanica. Okrem izieb tam mali aj telocvičňu s vybavením, spoločenskú miestnosť a kuchyňu. A bola tam aj veľká hala, v ktorej sa konali zápasy. Všetko pod jednou strechou. V tom čase žilo v budove dvanásť dievčat.

Tara si so svojou kyticou kvetov a veselo-šialenou náladou vykračovala do svojej izby. Pospevovala si jednu rockovú pieseň, ktorej sa nevedela zbaviť. Otvorila dvere a hodila sa do postele. Až v tom tichu si uvedomila, ako jej neskutočne zvoní v ušiach. Tak by si pospala, ale v tejto chvíli to nešlo. Vtom ktosi hlasno zabúchal na dvere.

- Kto ma prišiel vytrhnúť z tohto mučivého ticha? – povedala unavene.
- Tara, to som ja, – pootvoril dvere pán Milo a mierne nahliadol do izby, či môže vojsť.
- Čo sa deje? – odvetila Tara, ktorá sa ani nepohla.
- Tari, mám pre teba dve správy. Jednu dobrú a druhú zlú. Poviem ti najskôr tú dobrú.
- Spustite...
- Zajtra máš celý deň voľno, môžeš ho využiť, ako len chceš! Dobré, nie?
- Takýto benefit ešte nemala nikdy žiadna z nás. Vďaka... ale v čom je háčik?
- V tom, že... vlastne, pozajtra ťa bude čakať ďalší zápas. Budeš čeliť profesionálke z ďaleka, ktorá má 95 % úspechov. Môžem ti ukázať jej fotografiu.
- Milo vytiahol mobil a ukázal jej bojovníčku v ringu, kým Tara sa stále ani len nepohla. Na displeji bola nie veľmi sympatická baba, ktorá mala už

podľa výrazu, zjavne, nejaký problém. A rozhodca vedľa nej pôsobil ako trpaslík. Bola veľká, silná a v očiach mala desivú nenávisť. Keď sa Tara pozrela na fotografiu, radšej sa posadila a prezrela si ju lepšie. Vidí dobre? Jej protivníčka krváca?

– To si robíte srandu?!

– Myslím to vážne. Ale ja ti verím, si predsa naša kráľovná, nie je tak?

– Mŕtva kráľovná...

Milo sa stále usmieval a sadol si vedľa nej.

– Viete, – pokračovala Tara, – už na prvý pohľad je jasné, že mojich 165 cm a 70 kíl nepremôže takú dievčenskú gorilu! Ved' sa na ňu pozrite, vyzerá, akoby niekoho práve zabila!

– Možno si menšia, ale si veľmi silná a pri zápase premýšľáš, a v tejto sfére je to jedna z najdôležitejších vlastností.

– Fyzika ale nepustí. Ešte som nezápasila s niekým podobným. Nechcem skončiť ako invalid.

– Vieš, všetko je to hlavne politika a obchod. Návštevnosť klesá, väčšina dievčat ešte nie je pripravená na to, aby zápasili profesionálnejšie. Nemal som inú možnosť, ako urobiť niečo, čo by viac prilákalo resinských obyvateľov a aj ľudí z okolia. Preto to robím. Čísla taktiež nepustia. Inak by som musel prepúšťať. A čo potom, dievčatá by išli na ulicu, do nevestincov, čo by s nimi bolo? A čo by bolo s tebou, keby si neprišla sem? Hlavne vy, mladé dievčatá, ste obeťou tejto ťažkej doby a musíte sa naučiť za seba bojovať.

– Čo vy už viete...

– Tak na to myšli, keď pôjdeš do toho ringu. Na seba, na svoje kamošky a na budúcnosť.

– Tak dobre. Ale mám podmienku.

– Uvidím, podľa toho, čo by si chcela.

– Chcem ísť dnes von. A potrebujem nejaké drobné.

– Jasné, – natiahol sa do vrečka po peňaženku a podal jej jednu bankovku, – malo by to stačiť. Dávaj si vonku pozor, dosť dlho si tu bola zavretá.

– Nemajte obavy, celý život som bola kdesi zavretá a vždy som si poradila. Dokážem sa o seba postarať.

– To sa mi páči! – postavil sa Milo, – dokážeš to všetkým o dva dni! – a odišiel z izby.

– Snád'... to je v riti...

Tara mala chuť na jednu vec: vyjsť konečne von, pozrieť si západ slnka a dať si niečo dobré. Lebo pri tomto športe človek nikdy nevie. Nejde tak už ani o šport, ako o šou. Občas sa cíti ako zápasník v aréne. Tara na rozdiel od svojich kolegýň pozerala veľa videí o zápasoch, boxeroch, učila sa, ako dobrý zápasník rozmýšľa. Nechcela, aby ju niekto niečím prekvapil. Sledovala profesionálne zápasy aj z iných krajín. A nie vždy sa zápas skončil dobre. Často sa stávalo, že súper bral boj príliš osobne. Hlavne za posledný rok, keď sa veci aj v ich krajine dramaticky zmenili. Po štátnom prevrate sa ľudia akoby utrhlí z reťaze, nečestní dostali viac priestoru a spravodliví sa radšej stiahli. A tak to bolo takmer v každej oblasti života. Tušila, že čoskoro to príde aj k nim. Zápasy neboli dosť zaujímavé a budú musieť pritvrdiť. Keď chcú prežiť. A ona je v prvej línii. Prežije, ale veľa sa môže zmeniť. Často na ňu prichádzali obavy a strach z toho, aká lavína udalostí môže nastať. A kto sa z tej lavíny vyhrabe. Toto boli veci, na ktoré Tara nechcela myslieť. Najhoršie, čo môžete urobiť, keď čelíte neznámej a nebezpečnej situácii, je mať strach. So strachom tú situáciu isto nezvládnete. Preto sa rozhodla, že pôjde von trochu sa rozptýliť. Najprv však vyšla na strechu budovy. Tu mala svoje obľúbené miesto. Milovala výhľad na západ slnka. A z pohľadu tejto dopravnopriemyselnej zóny to bolo o čosi krajšie a upokojujúcejšie. Stanica je miesto, kam vás vlak vezme ďaleko do sveta, kam len chcete. Môžete sledovať zlaté polia, lúky, rieky spoza jedného okna. A popri tom snívať.

Slnko už takmer zašlo za obzor. Tara sa po železnom stožiarí spustila zo strechy a vybrala sa do centra mesta. Resin bolo staré mesto s historickými budovami v centre. Mal kamenné dláždené chodníky, železné lampy a lavičky na uliciach. Domy mali trochu severskejší štýl, boli z kameňa, mali drevené trámy a niektoré boli celé z dreva. Asi najvýraznejšia stavba v celom meste bol jeho hrad. Týčil sa na kopci hneď pri meste a každému návštevníkovi hneď udrul do očí. Starý kamenný hrad s malými oknami a jednou vežou. Zaujímavé bolo, že mal čiernu farbu. Nikomu nebolo zrejmé, či ju má odjakživa a ako ju získal. Ale v podstate išlo o hrad, ktorý možno

nevynikal krásou, ale kolovalo o ňom veľa príbehov a legiend. Taktiež hrad z druhej strany obklopoval les, do ktorého sa aj dnes ľudia báli chodiť.

Tara kráčala po chodníku a pozorovala život v meste naokolo. Ľudia ju hneď spoznávali a prezerali si ju. Na stenách budov boli aj vyvesené plagáty s jej podobizňou. Pred nejakým časom boli v meste protesty a petícia proti zápasom. Tie však nemali úspech. Vďaka tomu mala Tara a celá jej partia skupinu nepriaznivcov a časť z nich, ktorá bola práve v meste, na ňu veľmi neprijemne zazerala. Tare bolo jedno, že sa na ňu tak pozerajú. Mala svojím spôsobom rešpekt. A tiež právo voľne a slobodne sa pohybovať po uliciach. Mala viac priaznivcov, ako nepriateľov, a to bolo pre ňu podstatné. Prešla si cez námestie, až sa priblížila na jeho okraj. Zrazu jej do očí uderila jedna pekná drevená budova ako na ranči. Pôsobila útulne a pohostinne. Zdalo sa, že by mohli mať dobré pivo a možno aj niečo na jedenie. Vošla dnu.

Príjemnú atmosféru už navodila kvalitná rocková hudba, ktorá potešila a hneď zdvihla náladu. Celý interiér bol drevený, kamenný kozub a nejaké tie trofeje zvierat na stenách. O obľúbenosti tohto podniku svedčila aj obsadenosť všetkých stolov, za ktorými ľudia jedli, pili a rozprávali sa. Navyše tam skvelo rozvoniavalo. Určite si tu niekedy dá aj hamburger, ale dnes nie, nech si úplne nepokazí formu. Sadla si k barovému pultu. Motorkári, čo sedeli neďaleko, si ju okamžite všimli. Jej červený účes a tmavý pohľad ihneď upútal pozornosť. Spolu aj s koženou bundou, tesnými lesklými nohavicami a čiernymi vysokými čizmami. Dokonca aj muži, čo boli so ženami, sa obzerali. Každý ju poznal zo zápasov. Išlo o miestnu hviezdu, ktorá sa nikdy predtým na verejnosti neukázala.

– Vitajte, som rád, že ste zavítali do nášho podniku, – prihovoril sa jej mladý sympatický muž, čo stál za pultom.

– Vďaka.

– Čo vám môžem ponúknuť?

– Nejaké dobré tmavé pivo tu máte? A hranolčky s tatárskou. – Keď nie hamburger, tak aspoň hranolčky.

– Samozrejme, iba to najlepšie.

– Ďakujem, – usmiala sa.

– Počul som, že sa u vás bude odohrávať veľký zápas, – ozval sa chlapík z ľavej strany, ktorý sedel tiež za pultom.

– Áno, preto som išla von, kým som ešte nažive. Príd' sa pozrieť, zabavíš sa, – povedala nezaujato.

Ani sa na toho chlapa nepozrela. Nemala náladu na to, aby ju teraz nejaký chlap pri barovom pulte otravoval. A keď sa nad tým zamyslela, Milo asi zasa robil veci poza jej chrbát, keďže chlapík z krčmy vedel o zápase skôr, než ona.

– Prídeme aj s kamošmi. Sľubujú veľkú šou, aká ešte nebola.

– Ani tak skoro nebude, – obrátila pohľad a premerala si pár chlapov, čo sedeli po ľavej strane. Zjavne trávili celý deň na poli a večer pri pive.

– Bojíš sa? – opýtal sa jeden z nich.

– Nie. Ja nemám strach. Keby som mala strach, nemôžem ani vstúpiť do toho posratého ringu! – neprirodzene sa zasmiala. Pootočila sa na druhú stranu, aby jej dali pokoj. Konečne dostala svoje pivo a hranolčky.

– Poprosím vás ešte whisky, – povedala Tara.

– Tara, – zvolal na ňu niekto zo stola za ňou, kde sedeli motorkári.

– Ako si sa tam vlastne dostala? Do toho mesta a do ringu? –

Tara trochu pootočila hlavu, ale nechcela nadviazať očný kontakt.

– Nemala som na výber. Buď ísť tam, alebo skončiť oveľa horšie...

– Prepáčte, – niekto sa k nej zozadu priblížil.

– Čo je?! – zareagovala podráždene. Bol to však len mladý chlapec, asi fanúšik.

– Môžem sa s vami odfotiť?

– Jasné cukrík, – povedala už milo. Chlapec vytiahol mobil a odfotil sa s ňou.

– Môžem aj ja? – povedal chlapík vedľa za pultom.

– Hej! Ale za každú ďalšiu fotku mi platíte drink, okej?

– A čo by si urobila za viac drinkov? – zasmial sa chlap od motorkárskeho stola. Zjavne si našli zábavu.

– Čo by som mohla urobiť? Napríklad niekomu rozmlátiť ksicht, aby nemal chuť na hlúpe reči, – povedala nebojácne a pozrela na motorkárov, s ktorými by ste sa nechceli dostať do konfliktu.

– Vyhrážaš sa?

– Nevyhrážam, jasné? Chcem si len pokojne vypiť svoje drinky, zjesť nezdravé jedlo a ísť domov. Ak chcete vidieť bitku, príd'te, prosím, pozajtra. Chlapíci pri stole sa zasmiali.

– Dobre, prídeme. Keď prežiješ, pozývame na drink.

– To si budem pamätať, – ukázala na nich, vzala pohár a zdvihla ho.

– Na vaše zdravie! – Chlapíci gesto zopakovali. To mala za sebou. Budú ju mať za nekonfliktnú a normálnu osobu a bude sa sem môcť nabudúce vrátiť na hamburger.

Vtom do miestnosti vošla jedna vysoká postava v kabáte s kapučnou. Prišla k baru a sadla si vedľa Tary. Tara sa jej nenápadne pozrela do tváre. Zmrazilo ju po celom tele. Bola to tá istá tvár, ktorú videla na fotke od Mila. Jej súperka. Tara odvrátila tvár a tvárila sa, že ju nevidí. Jej rivalka si dala dolu kabát. Pôsobila veľmi silne, neľútostne a chlapsky. Miestnosť akosi stíchla. Sledovali dve slečny, ktoré sedeli za barom. Tara rozmýšľala, čo má robiť, ako nenápadne odísť. Práve sa natiahla do vrečka, že zaplatí.

– TY?!

– Ja? – Tara na ňu nechápavo pozrela.

– Ty si tá suka, s ktorou budem bojovať.

– No dovoľ?! Ja tu žiadne suky nevidím, takže, láskavo sa upokojme, – povedala najmiernejšie, ako vedela v danej chvíli.

– Mňa nebudeš poučovať! Zničím ťa!

– No tak, ide len o pracovnú záležitosť...

– Nevrav mi o pracovnej záležitosti. Už celý rok počúvam, aká je boxerka z Resinu krásna a úžasná a ako by som sa mala viac snažiť, aby som jej bola podobná. Naozaj? Tak sa predved', či na to máš! –

V momente Taru schytila, zvalila na zem a držiak ju za bundu povedala:

– Viem čo si zač, rozmaznané a namyslené decko, ktoré to berie len ako zábavu. Pre mňa je to spôsob, ako prežiť. Poznám ťa a nedovolím, aby si zničila moju reputáciu a posmievala sa mi.

– Pust' ma, nie sme v ringu.

– Život je ring. Keď to nechápeš, nemáš tu čo robiť.

– Nepoučuj ma o živote a hneď ma pust'! – povedala nahnevane Tara.

Niektorí ľudia už radšej odišli a barman kamsi telefonoval.

– Lebo...?

Vtom však Tara svoju nepriateľku odkopla. To nemala robiť. Tá sa za ňou rozbehla a chcela jej vraziť. Tara sa uhla a ona zasiahla stôl s prázdnyimi pohármi. Rozbili sa a stôl praskol. Keď to Tara videla, tušila, že len teraz sa naozaj rozzúrila. Jej rivalka vzala rozbitú fľašu a rozbehla sa za ňou. Keď sa

priblížila, Tara si rýchlo čupla, chytila ju okolo nôh a zhodila. Tara sa postavila, ale cudzinka do nej tú fľašu zo zeme za odvetu hodila. Šuchla sa o Tarinu hlavu a porezala ju. Z hlavy odpadlo pár červených vlasov a začala krváčať. Tara chcela rýchlo ujsť, ale jej rivalka stála už pred ňou. Chystala sa jej jednu vraziť priamo do tváre. Vtom však ktosi chytil jej protivníčku v poslednej chvíli zozadu za krk a ona odpadla. Pred ňou stál vysoký muž celý v čiernom. Mal tmavé vlasy a sympatickú tvár.

– Dobre, že ste prišli pán Wolf, už to vyzeralo dosť zle, – povedal obsluhujúci za pultom.

Wolf pozeral na Taru a povedal:

– Rob bordel u vás v ringu, nie v mojom meste.

– V tvojom meste? Kto do pekla si? – pomyslela si Tara, ale nechcela nič nevhodné povedať sympatickému mužovi, ktorý ju práve zachránil.

– Chlapi, odpracte toto tu a naučte ju správať sa na návšteve, – povedal Wolf ako kopol do omráčenej boxerky.

– S radosťou, – motorkári sa postavili a vyniesli ju von. Wolf si sadol za bar. Barman mu hneď nalial whisky.

Tara nevedela, čo robiť. Povedala si, že možno ešte chvíľu ostane, večer sa predsa ešte neskončil. Opäť sa vrátila k baru.

– Ešte si tu? – opýtal sa jej Wolf.

– Nemôžem tu byť? Chcela som len zjesť pár hranolčekov a dať si pivo. Zápasov mám už vyše hlavy. Nemám komplexy, ktoré si musím vybíjať v bare. Keby som vyhládávala boj, začal by sa minútu po mojom príchode. A netuším, ako sa tu objavila ona.

– Má pravdu, nenechala sa vytočiť, – ozval sa jeden motorkár.

Wolf na ňu pozrel a premeral si ju.

– Ty si herečka, čo?

– Svojím spôsobom. Aj v ringu treba občas ukázať divadlo, aby sa diváci nenudili. –

Wolf sa mierne usmial a povedal:

– Dajte jej čo mala predtým. Na môj účet. –

Tara sa potešila. Opäť totiž dostala pivo, whisky a aj hranolčky. A vedľa seba mala peknú tvár svojho záchrancu, na ktorú sa mohla pozeráť.

– Máme tu svoje pravidlá. Možno to tak nevyzerá, ale máme po krk chaosu, nenávisti a nepokoja, takže kto tu chce byť, musí zapadnúť. Inak tu nemá čo robiť, – povedal Wolf a nechcel s ňou už nič ďalej riešiť.

– Ja som netušila, že príde. Vlastne... iba pred chvíľou som sa dozvedela, že vôbec existuje. A hneď ju aj stretnem, práve v deň, keď som asi po ôsmich mesiacoch opustila stanicu. Navyše ma nenávidí, lebo asi závidí. Také veci sa môžu stať iba mne... au, takmer som zabudla, – položila si ruku na hlavu, odkiaľ jej trochu tiekla krv, – môžem vás poprosiť o niečo studené? – povedala barmanovi.

Barman jej podal plechovku vychladeného piva a utierku. Tara si ich priložila na hlavu a snažila sa to stráviť.

– Pokazený účes na zápas, snáď nebude útočiť na tú ranu. Možno si to nebude pamätať, – povedala Tara, – ale bude to chvíľu trvať, kým tie vlasy dorastú.

Vypila celý pohár whisky a zajedla to hranolčekom. Tara si jednou rukou zdvihla ofinu a druhou si držala plechovku na hlave, trochu za spánkom. Bolo to naozaj tesné. Wolf sa na ňu lepšie pozrel. Jeho výraz nestranného a nezaujatého sa náhle zmenil. Tara mala zatvorené oči a bola mierne ochromená. Ani si nevšimla, že sa na ňu Wolf pozerá. To, že bol ticho, bolo pre ňu znamením, že je preňho len ďalšia nezaujímavá baba v jeho okolí. On, naopak, rozmýšľal nad otázkou, ktorá by potvrdila, alebo vyvrátila jeho podozrenie.

– Takže... vy ste tá princezná?

– Princezná?! No... myslím, že niektorí ma volajú kráľovná, ale to len tak, – usmiala sa rozpačito.

Wolf sa napil zo svojho pohára. Práve dostal odpoveď.

– Dobré. A ako sa vám kraľuje v tom kráľovstve? – pozrel sa na ňu. Tara bola celkom rada, že ju len tak neodignoroval, je predsa asi trochu džentlmen.

– Žiadne kraľovanie nie je ľahké. Ale snažím sa o pokoj a mier tak, ako aj vy v tomto svojom kráľovstve.

– Toto nie je moje kráľovstvo. Sem chodím iba, ako to povedať, medzi ľuďmi.

– Tak ani ja nevládnem u nás. Vládné ten, kto má peniaze a silu. Keď ma pozajtra rozflákajú, bude po kráľovnej. A bude iná kráľovná.

– Tak ako aj v našej krajine.

– Presne tak, – Tara sa znova napila. Akoby jej táto téma ešte pridala na bolesti.

– Bolí to?

– Veľmi. Bolest' príde a vy ju nemôžete vziať späť. Ani to, čo ju spôsobilo. Skrátka, musíte počkať, kým utíchne. Ešte jeden vás poprosím, – povedala chlapíkovi za pultom.

– Bolest' viete potlačiť, ale príčina nezmizne.

– Nie. Nemám ani na výber.

Tara položila plechovku na stôl, hodila do seba ďalší pohár a dala na stôl všetky peniaze.

– Tu máte aj za ten neporiadok. Ospravedlňujem sa, už sa sem radšej nevrátim, – povedala, vstala zo stoličky a odišla preč.

Wolf trochu počkal a potom išiel za ňou. Vonku už bola tma. Chvíľu ju sledoval. Tara išla do parku a tam si sadla na lavičku. Nejaký čas ju pozoroval. Po tvári jej tiekli slzy. Wolf si už bol istý svojím podozrením. Otočil sa a išiel preč. Tara tam ešte sedela a potom odišla aj ona. Najlepšie, čo mohla teraz urobiť, bolo ísť a jednoducho sa z toho vyspať. Z bolesti, alkoholu a blbých myšlienok.

Vrátila sa na stanicu a chcela ísť do svojej izby. Nebolo to však také jednoduché. Kamošky tam na ňu už čakali. Samy totiž neboli už dávno vonku a chceli vedieť, čo je nové, či zažila niečo zaujímavé. Tara sa trochu prebrala a hrdinsky začala rozprávať príbeh. Dievčatá na ňu udivene pozerali.

– Počkat', počkat'... vravíš, že sa volal Wolf? – zastavila ju v rozprávaní Mary, mladé bledé dievča s čiernymi vlasmi, ktoré dosiahlo sotva 16 rokov.

– No a? Možno je to prezývka.

– To bude iste Gary Wolf, vlčí muž! – povedala Sima.

– Vlčí muž? Ten, čo si tu všetci o ňom v okolí rozprávajú rozprávky? Plus strašidelný hrad, prekliata rodina, ten Gary Wolf? – vravela Tara.

– No, vraj sa tak naozaj volá. Wolfovci bývali v tom hrade, povedala Mary.

– Na mňa ako vlkolak nepôsobil. Ani jeho pohľad ma nezabil. Aj ostatní v tom podniku boli s ním v pohode, – zasmiala sa Tara.

– To bol iste on! Jasné, tvári sa normálne, ale ukrýva veľa temných tajomstiev! – povedala Mary.

– Ktosi tu ešte nevyrástol z rozprávok, – pozrela na ňu Kate, tmavovlasá gymnastka, ktorá bola vždy nad vecou.

– Počula som od starších ľudí rôzne príbehy a hovorím vám, ten človek je nebezpečný. Mnohí majú pred ním rešpekt, – ohradila sa Mary.

– Na mňa pôsobil celkom spravodlivo. V podstate ma zachránil, – povedala Tara.

– Zachránil, ale nebolo to len tak! – povedala Mary. Kate sa na ňu čudne pozrela.

– Dobre. Nevieme, čo je naozaj zač, ale Tari, dávaj si naňho pozor. My sme vyrastali v tomto meste a v súvislosti s tým hradom sa diali naozaj divné veci, – povedala Mary.

– Dobre, dám na vás. Ale keby ma tak vtedy nebolela hlava, tak si s ním pokecám. Bol veľmi... veľmi...

– Nebezpečný? – ozvala sa Mary.

– Nie, skôr... sexi. Takého chlapa som ešte nevidela! Dokonalý, – pozrela zasnene Tara. Kate so Simou sa začali smiať.

– To nemyslíš vážne, – povedala Mary.

– Niekto sa tu zabuchol do resinskej truhlice hrôz, – smiala sa Sima.

– Keby ste ho videli, tú postavu, svaly, ten pohľad, och! – vravela Tara.

– Ó, doneste vedro studenej vody! – povedala Sima.

Mary urazene pozrela na zem. Ostatné dievčatá sa smiali.

– Keby som mala zase čeliť zúrivej beštii len preto, aby ma on zachránil, asi sa na to dám, – smiala sa Tara.

– Ktovie, možno sa ešte naskytne príležitosť, – povedala Kate.

– A povie: Moja kráľovná, prišiel som ťa zachrániť, pod', budeme spolu vládnuť tomuto mestu! – dodala Sima s pátosom.

Dievčatá sa nekontrolovateľne smiali. Okrem Mary, tej to smiešne neprišlo.

Nakoniec to bolo celkom príjemné zakončenie dňa.

II.

Nasledujúce ráno Tara vstala skoro, obliekla sa a išla si von zabehať. Vďaka svojim priateľkám zaspala pokojne a mohla si dobre oddýchnuť. Počas behu znovu rozmýšľala nad vecami, ktoré sa udiali. Aspoň nemusela premýšľať nad zápasom. A bola zároveň zvedavá, ako to s tým Wolfom vlastne je. Čo jej bráni prebehnúť sa k jeho hradu? Má predsa voľno a nemusí byť na tréningu. Plán bol už jasný.

Počas skorých ranných hodín Tara behala cez mesto. Ulice boli zaliate zlatými lúčmi slnka a pofukoval svieži vánok. Bolo naozaj krásne letné ráno, vtáci spievali. Tara zastala a sledovala život okolo seba. Bola rada, že žije, nech je kdekoľvek a v akejkolvek situácii. Stále dýcha a je plná sily. Rozbehla sa smerom k hradu. Vybehla hore po množstve schodoch, ale narazila iba na zatvorenú kovanú bránu. Poobzerala sa. Nikde nikoho. Zdalo sa, akoby tam už roky nikto nebol. Mŕtvo, prázdno, zanedbané okolie plné suchej trávy a krov. Sama nevedela, čo môže očakávať. Vrátila sa po schodoch späť. Už pomaly vchádzala do mesta. Na predmestí stálo niekoľko domčekov. Pri jednom stál jeden starý pán.

- Zdravím, – veselo pozdravila Tara.
- Krásne ráno prajem, tréning?
- Áno, snažím sa byť stále vo forme – zastavila sa Tara pri ňom.
- To je dobré. Len, prosím vás, k tomu hradu radšej nabudúce nechod'te.
- Môžem vedieť, prečo? Je to len starý hrad.
- Je prekliaty.
- No... nie že by tak nevyzeral.
- Naozaj. Držte sa radšej ďalej. Nemá dobrú históriu.
- A môžem sa opýtať, o akú históriu ide?

Starček sa na ňu milo pozrel a odpovedal.

– Som rád, že je to iba história, aj keď sa stala pomerne nedávno. Niekoľko rokov dozadu tu stál obyčajný hrad, v ktorom sa kedysi zhromažďovali kráľovskí vojaci. Mali tam tréningy, ukladali zbrane a podobne. Keď kráľovská armáda prešla na iné spôsoby, hrad nechali tak. Kúpila ho nejaká rodina z cudziny. Všetci v meste ich poznali ako Wolfovcov. Išlo o mladý sympatický manželský pár. Hovorilo sa však, že čosi ukrývajú, a že majú za sebou temnú minulosť. Veľa ľudí z mesta ich

poznalo a niektorí k nim chodievali aj na návštevy a potom rozprávali svoje dojmy. Neskôr sa ukázalo, že čosi naozaj skrývajú.

Mali syna, ktorého niekoľko rokov ukrývali. Veľa ľudí si týmto znepriatelili. Na svoju obhajobu vraveli to, že na ich synovi je kliatba a kto sa mu pozrie do tváre, zomrie. Nikto tomu neveril. Jedného dňa vzala chlapca polícia na výsluch. Keď však chlapca odviezli domov, našli u nich doma krv a po jeho rodičoch nebolo ani stopy. Dodnes sa nevie, čo sa s jeho rodičmi stalo. Všetci v meste sú však radšej opatrní. Je možné, že kliatba na tom chlapcovi je predsa len pravdivá. Odvtedy v lese vyčíňa aj veľmi veľký a zúrivý vlk. Už roztrhal pár oviec a zranil niekoľko ľudí, ktorí do lesa išli, – dohovoral starec.

- Fíha. Vďaka, je to veľmi zaujímavý príbeh.
- Áno, opatrujte sa, mladá slečna.
- Ďakujem krásne, – povedala.
- Počkajte ešte chvíľu.

Starec odišiel do domu. O chvíľu sa vrátil s pohárom vody.

- Isto ste vysmädli.
- Áno, ďakujem, ste veľmi milý, – napila sa Tara.
- Buďte naďalej statočná, ale ostražitá!
- Tá ostražitosť sa mi bude hodiť, občas to s ňou nie je jednoduché.
- Ste mladá, naučíte sa.

Tara sa za všetko poďakovala a pokračovala ďalej vo svojej ceste. Behala cez mesto. Počas toho mala slúchadlá na ušiach a počúvala pankrovú hudbu. Vrátila sa na stanicu a tam si ešte dala tréning na silu. Po tréningu prišla do kuchyne, vybrala z chladničky vajíčka a začala ich šľahať. Vtom prišli jej kamošky spolu s Milom. Tara si na ich výrazoch všimla niečo zvláštne. Zdalo sa jej to podozrivé.

- Čo sa deje? – opýtala sa.
- Včera, v tom bare... – povedal Milo.
- Áno? – povedala s obavami.
- Hovorí o tom celé mesto, – spustila Sima, – sú veľmi zvedaví na zápas, kupujú lístky ako blázni! Sme bohatí!
- Vážne? – pozrela na nich neveriacky.

– Áno, je to tak, bola to tá najlepšia reklama, akú sme mohli chcieť, – povedal Milo spokojne.

– Vidíte, veci sa vyriešili samy.

– Myslím, že to je len začiatok. Svitlo na lepšie časy! – vravel Milo.

– Ako pre koho, to mne tu ide o krk.

– Tari, to nie je všetko. Taktiež sa hovorí, že ťa zachránil pán z temného hradu!

– No, predstavte si, – povedala a ďalej chystala svoje jedlo.

– Musíme v tej hre pokračovať, nech sa to všetko zamotá, nech je z toho šou! – povedala Kate.

– Naozaj už prechádzame na wrestling?

– Nech je to aj ako kabaret, hlavne nech sa sypú peniaze, – povedal Milo.

– No tak, toto je skvelá šanca pre všetky. Možno nie sme také skvelé boxerky, ale vieme pritiahnuť príbehom, – povedala Mary.

– Pravda. Dobre, tak viete, čo sa včera stalo. Zajtra pred zápasom môžete vyrozprávať príbeh. Nech sa všetci zabavia, – povedala nezaujatá Tara a radšej odišla z kuchyne.

Čo bolo pre jedných zábavou, na ktorú sa tešili, bolo pre Taru skúškou. Sama nevedela prečo, ale mala z toho zlý pocit. Cítila zvláštny nepokoj, že sa zajtra stane čosi zlé. Nemala však na výber. Termín bol daný, ostávalo sa už iba poriadne pripraviť. Po tom, ako sa najedla, dala si chvíľu pauzu. Išla hore na strechu. Sedela tam, hľadela na mesto a snažila sa na to všetko radšej nemyslieť. Sedela a rozmýšľala. Čo robiť? Trénovať? Oddychovať? Pripravovať myseľ? A na čo sa má pripraviť? Asi sa to ani nedá. Ale pre lepšie svedomie by mohla zájsť ešte do telocvične. Večer, keď tam nik nebude. Akosi sa v nej hromadilo veľa rôznych pocitov a mala by ich dať von skôr, ako pôjde spať. To bol dobrý plán. Rada si večer zapne svoju divokú hudbu a bude udierať do boxovacieho vreca. Iba tak. Celkom sa na to tešila.

Tara to večer aj urobila. Zapla si hudbu a začala udierať do vreca. Mala rada ich telocvičňu. Vysoký strop, tehlové steny a celkovo ten industriálny štýl. Lampy svietili slabšie a neunavovali oči. Len ona a súboj s červeným nepriateľom, ktorému niekto namaľoval tvár s vyplazeným jazykom a x

namiesto očí. Tara udierala a udierala. Kopala a občas vykričala. Hýbala sa do rytmu alebo boj skombinovala s tancom. Zaujala bojový postoj a pozrela sa na vrece.

– Tak čo, nemáš ešte dosť? – povedala Tara tvári na vreci.

– To by som nepovedal... – ozval sa za ňou mužský hlas.

Tara sa preľakla a v rovnakom postoji skočila a otočila sa smerom k čiernej vysokej postave za ňou.

– TY?! – stál tam Gary Wolf, jej včerajší záchranca.

– Rada ma vidíš?

– Čo tu ty robíš?! A ako si sa sem dostal?

– No... – pozrel smerom na úzke, asi dva metre vysoké okno. Tara ho otvorila, aby sa vetralo. Stačilo iba prekročiť nízky múr pod oknom na prízemí a bol vo vnútri. Takmer ako vojsť dvermi.

– Aj tak, chodiť oknom sa nemá, – povedala vyčítavo.

Wolf sa prechádzal po miestnosti a pomaly sa k nej približoval. Tara sa necítila veľmi komfortne. Nevedela, či sa má báť, alebo či má čakať zaujímavé stretnutie.

– Povedz mi, čo skrývaš? – opýtal sa.

Tara trochu znervóznela. Nebezpečne sa približoval. A ona sa cítila bezbranne.

– Ja nemám čo skrývať, – povedala potichu a nespúšťala z neho zrak.

– Naozaj? – postavil sa rovno pred ňu a hľadel jej do očí. Potom ju chytil za bradu a pootočil jej hlavu, akoby si ju chcel obzrieť z druhého uhla.

– Zaujímavé, – povedal, – vďaka tebe včera nastal u mňa v podniku chaos. Dnes o tebe hovorí celé mesto. Hviezdiš v každom zápase. Vieš predviesť dokonalé predstavenie. Ale v podstate si nikto.

– Som Tara, – odstúpila a nebezpečne naňho zazerala, – a mám zrejme talent. Má ho veľa ľudí.

– Iste. Ale každý talent vyžaduje roky a roky práce.

Tara sa rozosmiala. Pôsobila trochu šialene. Pristúpila opäť k nemu a jej tvár bola od tej jeho len kúsok. Zahľadela sa mu do očí.

– Áno, máš pravdu. A driem, tvrdo makám, aby som prežila. Snažím sa pomôcť aj ostatným, na rozdiel od iných. Možno viem upútať pozornosť, ale nie je to o tom. Keby som tu nebola ja, na zápas nikto nepríde a dievčatá by skončili ktovie ako. Čo myslíš, vzhľadom na dnešné drsné časy?

- Hm... – Wolfa jej odpoveď celkom zaujala.
- A čo vy, pán Wolf? – nespúšťala z neho trochu drzý pohľad.
- Nebojácna, čo? To sa ti bude hodiť.
- Ja už nemám čo stratiť.
- To by som nepovedal.
- Čo odo mňa chceš? – opýtala sa potichu, ale výstražne.
- Chcel som vedieť, s kým mám dočinenia.
- S najdrsnejšou a najšialenejšou kráľovnou, – povedala a rozosmiala sa.

Wolfa to nenechalo chladným a trochu sa pousmial.

– A s kým mám dočinenia ja? – opýtala sa Tara, odstúpila od neho, založila ruky a prechádzajúc sa ho sledovala.

– Vieš, kto som a kde bývam. Všetci v meste ma poznajú.

– Áno, ale nikto ťa nepozná naozaj. –

Tara zastala. Hľadela do tej drsnej hranatej tváre a do tých výrazných sivých očí. Nevedela sa na ne vynadávať. Vlastne jej bolo jedno, čo povie. Chcela s ním ešte podebatovať. Počúvať ten príjemný tón hlasu, ktorý pôsobil sebaisto a tajomne. Nechať sa trochu očariť neznámym mužom.

– Chceš ma spoznať? – opýtal sa.

Tara ho obišla a pozorne si ho prezrela. Čierne oblečenie na ňom síce splývalo, ale jasne ukazovalo obrys mohutnejšej a svalnatej postavy. Sila a energia z neho priam vyžarovali. Mal prenikavý pohľad, ktorý na svet hľadel s odstupom a iróniou. Zároveň to bol typ muža, ku ktorému by mal málokto odvahy sa čo i len prihovoriť. A v tej koženej bunde vyzeral ešte o čosi nebezpečnejšie.

– Či chcem? Prečo nie. Keď si sa už za mnou zastavil...

Tara mala rada nebezpečenstvo a občas sa u nej prejavili aj sebadeštrukčné sklony. Akoby jej bolo už všetko jedno.

– Ešte nikdy som nič také neurobil ako dnes.

– Naozaj? – pozerala zaujato, – čo bola tvoja motivácia?

– Práca. Nevyriešená úloha.

– Tak preto si prišiel, – usmievala sa. Všimla si, ako ho zaujali jej tmavé legíny a elastické tielko.

– Áno. A bol to celkom zaujímavý rozhovor.

Wolf sa otočil a zamieril smerom k oknu. Tara ho sledovala. Pri okne ešte na chvíľu zastal a venoval jej pohľad, o ktorom sa jej asi bude snívať.